

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 19, 2014

Nummer 19, 2014

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1244](#) 27-05-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1239](#) 27-05-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1234](#) 27-05-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1236](#) 27-05-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1241](#) 27-05-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1237](#) 27-05-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1245](#) 27-05-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1233](#) 27-05-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1243](#) 27-05-2014

Uitspraken zonder ECLI

[- onbekend -](#)

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Witwassen. Uit de bewijsvoering kan niet worden afgeleid dat sprake is van meer dan het enkele voorhanden hebben van de door verdachte gestolen sieraden. Er is geen blijk van gedragingen van verdachte die ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van die voorwerpen.

Het middel klaagt onder meer dat het hof zijn oordeel dat de bewezenverklaring van de onder het negentiende en eenentwintigste gedachtestreepje van feit 2 genoemde voorwerpen ('een oorbelset donkere parel' en 'zilverkleurige oorbellen met witte parel') 'witwassen' oplevert, ontoereikend heeft gemotiveerd.

Blijkens de gebezigde bewijsvoering heeft het hof aannemelijk geacht dat de onder het negentiende en eenentwintigste gedachtestreepje genoemde voorwerpen uit eigen misdrijf – de onder 3 bewezenverklaarde diefstal met braak – afkomstig zijn. Het hof heeft het onder 2 bewezenverklaarde gekwalificeerd als witwassen. Het oordeel van het hof dat het voorhanden hebben van genoemde voorwerpen witwassen oplevert is ontoereikend gemotiveerd, aangezien uit de bewijsvoering niet kan worden afgeleid dat sprake is van meer dan het enkele voorhanden hebben van genoemde voorwerpen doordat de gedragingen van de verdachte ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van die voorwerpen. Dat de genoemde voorwerpen, zoals uit de bewijsvoering kan worden afgeleid, zijn aangetroffen in het huis van de verdachte in een paars plastic doosje in een plastic zakje in de binnenvoering van een rugkussen van een tweezitsbank in de woonkamer, brengt niet mee dat de verdachte de criminele herkomst van die voorwerpen heeft getracht te verbergen of te verhullen. Het middel slaagt in zoverre.

De Hoge Raad zal om redenen van doelmatigheid de verdachte alsnog vrijspreken van deze onderdelen van de tenlastelegging. Voor terugwijzing of verwijzing van de zaak voor een nieuwe behandeling bestaat onvoldoende grond, aangezien door deze vrijspraak de aard en de ernst van het bewezenverklaarde in zijn geheel beschouwd niet worden aangetast.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de

bewezenverklaring van het onder 2 tenlastegelegde voor zover daarin is vermeld 'een oorbelset donkere parel' en 'zilverkleurige oorbellen met witte parel' en de duur van de opgelegde gevangenisstraf, spreekt de verdachte vrij van het onder 2 tenlastegelegde voor zover inhoudende 'een oorbelset donkere parel' en 'zilverkleurige oorbellen met witte parel', vermindert de duur van de opgelegde gevangenisstraf in die zin dat deze 23 maanden belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1237

Zaaknummer: 12/01663

Wetsartikelen: 42obis Sr

RECHTSPRAAK

Ontoereikende motivering. Het hof heeft zijn oordeel ontoereikend gemotiveerd, nu uit zijn overwegingen niet blijkt in hoeverre het gewicht heeft toegekend aan de omstandigheid zoals genoemd in bewijsmiddel 4.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, heeft geoordeeld dat geen sprake is van overdracht van economische eigendom.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft in zijn oordeel dat ‘in 2002 geen (economische of juridische) overdracht van de aandelen heeft plaatsgevonden’, als gevolg waarvan de vennootschap [A] B.V. over de jaren 2002, 2003 en 2004 onjuist en/of onvolledig aangifte heeft gedaan voor de vennootschapsbelasting, naar de kern genomen gebaseerd op de volgende omstandigheden: (1) de desbetreffende aandelen werden ook na 30 maart 2002 niet aangehouden in een door de bank op naam van de vennootschap geadministreerd depot (maar in een depot geadministreerd op naam van de verdachte), (2) bij akte van 8 april 2004 heeft de verdachte de aandelen verpand aan de bank tot zekerheid voor nakoming van zijn verplichtingen jegens de bank, en (3) de notulen van de vergadering van aandeelhouders van de vennootschap van 30 maart 2002, houdende het besluit tot de overdracht van de aandelen door de verdachte aan de vennootschap, zijn eerst op een later tijdstip door de verdachte uitgetypt. Aldus heeft het hof zijn oordeel ontoereikend gemotiveerd, nu deze omstandigheden niet zonder meer eraan in de weg staan dat, zoals namens de verdachte is aangevoerd, de vennootschap met ingang van 30 maart 2002 de economische eigendom van de aandelen heeft verkregen, terwijl uit hetgeen het hof in dat verband heeft overwogen niet blijkt in hoeverre het gewicht heeft toegekend aan de omstandigheid dat bewijsmiddel 4 onder meer inhoudt: ‘[e]r is geen overeenkomst tussen [verdachte] en zijn holding betreffende de overdracht van de effecten’. Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verwijst de zaak naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1239

Zaaknummer: 12/04368

Wetsartikelen: 344 Sv

RECHTSPRAAK

Ruchtbaarheid geven. Uit de bewijsvoering van het hof kan niet worden afgeleid dat de verdachte heeft gehandeld met het kennelijke doel aan de verzonden e-mail ruchtbaarheid te geven als bedoeld in artikel 261 Sr.

Het middel is gericht tegen het oordeel van het hof dat de verdachte met het verzenden van een e-mailbericht aan een kinderdagverblijf het kennelijke doel had ruchtbaarheid te geven aan de inhoud van dat e-mailbericht.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Artikel 261 lid 1 Sr luidt als volgt:

‘Hij die opzettelijk iemands eer of goede naam aanrandt, door telastlegging van een bepaald feit, met het kennelijke doel om daaraan ruchtbaarheid te geven, wordt, als schuldig aan smaad, gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste zes maanden of geldboete van de derde categorie.’

Onder ‘ruchtbaarheid geven’ als bedoeld in artikel 261 Sr dient te worden verstaan ‘het ter kennis van het publiek brengen’. Met zodanig ‘publiek’ is een bredere kring van betrekkelijk willekeurige derden bedoeld (vgl. HR 8 juli 2008, ECLI:NL:HR:2008:BC9186, NJ 2008/430).

In cassatie moet van het volgende worden uitgegaan. De verdachte heeft een e-mailbericht van hem aan zijn ex-partner in kopie gestuurd aan het algemene e-mailadres van het kinderdagverblijf waar zijn dochter opvang genoot. De bedoeling was het kinderdagverblijf te informeren over wat zich in de voorbereiding op de Sinterklaasviering tussen hem en zijn ex-partner had afgespeeld, dit naar aanleiding van een incident tussen hen beiden tijdens de vorige Sinterklaasviering. Dit e-mailadres wordt gebruikt door mensen die werkzaam zijn bij het kinderdagverblijf en de verdachte heeft op aanraden van een leidinggevende van het kinderdagverblijf het bewuste e-mailbericht naar dit e-mailadres verstuurd.

Dit e-mailbericht bevat onder meer de beledigend geachte mededeling dat de ex-partner is veroordeeld voor haar gedrag en in een proeftijd loopt.

Het hof heeft geoordeeld dat de verdachte door het e-mailbericht, inhoudende voormelde

mededeling, aan het kinderdagverblijf te sturen met gebruikmaking van een algemeen e-mailadres, aan die mededeling ruchtbaarheid heeft gegeven doordat de bewuste mededeling, kort gezegd, verschillende medewerkers van het kinderdagverblijf kon bereiken. Dat oordeel is niet toereikend gemotiveerd. Uit de bewijsvoering van het hof kan niet worden afgeleid dat de verdachte heeft gehandeld met het kennelijke doel aan die mededeling ruchtbaarheid te geven als bedoeld in artikel 261 Sr. De omstandigheden dat de verdachte op aanraden van een leidinggevende het e-mailadres dat in gebruik is bij medewerkers van het kinderdagverblijf heeft gehanteerd om het kinderdagverblijf met het oog op een ongestoorde Sinterklaasviering op de hoogte te brengen van hetgeen zich tussen hem en zijn ex-partner heeft afgespeeld en dat medewerkers van het kinderdagverblijf die mededeling ook daadwerkelijk onder ogen hebben gekregen, is zonder nadere motivering, die ontbreekt, niet voldoende om daaruit te kunnen afleiden dat dit is gebeurd met het kennelijke doel die mededeling ter kennis te brengen van een kring van betrekkelijk willekeurige derden.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1243

Zaaknummer: 13/00114

Wetsartikelen: 261 Sr

RECHTSPRAAK

Belanghebbende. De Hoge Raad herhaalt relevante overwegingen uit ECLI:NL:HR:2004:AN8586, NJ 2004/179. Het oordeel van de rechtbank dat klaagster niet (langer) ontvankelijk is in haar klaagschrift geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting omtrent artikel 552a lid 1 Sv.

Het middel klaagt dat de rechtbank de klaagster ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard in haar beklag.

Artikel 552a lid 1 Sv bepaalt dat een belanghebbende gerechtigd is tot het indienen van een klaagschrift als bedoeld in deze bepaling. Voor het antwoord op de vraag of een klager als belanghebbende in de zin van artikel 552a Sv kan gelden en diens beklag in het beklag kan worden ontvangen, is niet beslissend of hij als rechthebbende op het inbeslaggenomen goed kan worden aangemerkt, maar of hij heeft gesteld enig recht op dat goed te kunnen doen gelden (vgl. HR 6 januari 2004, ECLI:NL:HR:2004:AN8586, NJ 2004/179).

De klaagster heeft blijkens haar klaagschrift gesteld dat zij als erfgenaam van betrokkene en voorts als eigenaar van een aantal van de onder betrokkene in beslag genomen goederen, recht heeft op teruggave van het in beslag genomene. Gelet daarop en in aanmerking genomen hetgeen in 2.4 is overwogen, geeft het oordeel van de rechtbank dat de klaagster niet (langer) ontvankelijk is in haar klaagschrift, blijk van een onjuiste rechtsopvatting omtrent artikel 552a lid 1 Sv. Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Oost-Brabant, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1245

Zaaknummer: 13/03797

Wetsartikelen: 552a lid 1 Sv

RECHTSPRAAK

Het elektronisch, per e-mail, instellen van een rechtsmiddel. Uitspraak Hoge Raad: artikel 81 Wet RO. De A-G besteed in zijn conclusie aandacht aan het elektronisch instellen van een rechtsmiddel.

Het middel kan niet tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien artikel 81 lid 1 Wet RO, geen nadere motivering nu het middel niet noopt tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

De conclusie A-G luidt als volgt. Op 31 december 2013 is de consultatiefase van het conceptwetsvoorstel digitale processtukken afgesloten. Het conceptwetsvoorstel ziet onder meer op het langs elektronische weg instellen van rechtsmiddelen. Gelet op het belang van een goede toegang tot de rechter voor de verdachte en de voordelen op het gebied van efficiency en de stroomlijning van de werkprocessen wordt het aangewezen geacht de mogelijkheid van het langs elektronische weg instellen van een rechtsmiddel op te nemen in het Wetboek van Strafvordering. Bedoeld is het middels een e-mail verlenen van een elektronische volmacht tot het instellen van het rechtsmiddel. Artikel 450 Sv zal daartoe moeten worden gewijzigd. Nadere regels kunnen bij algemene maatregel van bestuur worden gegeven, bijvoorbeeld inzake verontschuldgbare termijnoverschrijding indien er sprake is van storing van de elektronische voorziening. Het betreffende conceptwetsvoorstel is een uitvloeisel van het programma Kwaliteit en Innovatie (KEI). Zowel de rechtspraak als het ministerie van Veiligheid en Justitie heeft een programma KEI. Het programma van de rechtspraak omvat ook de sector strafrecht, terwijl het programma van het ministerie ziet op de sectoren civiel recht en bestuursrecht.

Uit het conceptwetsvoorstel kan worden afgeleid dat er diverse eisen gaan worden gesteld aan met name de elektronische handtekening. De wet voorziet nog niet in die mogelijkheid, maar gelet op het bovengenoemde conceptwetsvoorstel is de wetgever bezig met het realiseren van het via de elektronische weg geven van een volmacht tot het instellen van een rechtsmiddel. Aan die eisen kan thans niet worden voldaan en gelet op de tekst van de artikelen 449 en 450 Sv is er geen ruimte voor een volmacht per mail. Het middel faalt derhalve.

Het middel kan worden afgedaan met de aan artikel 81 Wet RO ontleende formulering.
Ambtshalve heb ik geen gronden aangetroffen die tot vernietiging van de bestreden uitspraak zouden behoren te leiden.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1241

Zaaknummer: 12/04907

Wetsartikelen: 81 lid 1 Wet RO

RECHTSPRAAK

Gebruik getuigenverklaring van iemand onder de 16 jaar. Volgens vaste jurisprudentie geldt het voorschrift van artikel 360 lid 1 Sv niet voor het gebruik van een verklaring door een getuige jonger dan 16 jaar afgelegd tegenover de politie, neergelegd in een ambtsedig proces-verbaal en noopt het bezigen van die verklaring voor het bewijs de rechter niet reeds tot het afleggen van verantwoording van het gebruik daarvan.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaringen onvoldoende met redenen zijn omkleed, doordat het hof daartoe als bewijsmiddel heeft gebezigd het proces-verbaal van een door de toen nog geen 16 jaar oude getuige [slachtoffer 1] bij de rechter-commissaris afgelegde verklaring, zonder in het bijzonder de reden op te geven voor het gebruik van dit bewijsmiddel.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Aan het voorschrift van artikel 360 Sv ligt blijkens de wetsgeschiedenis de gedachte ten grondslag dat de rechter aan getuigenissen die niet onder de waarborg van de eed zijn afgelegd, geen bewijskracht zal toekennen en dat daarom in het geval hij de verklaring van een slechts aangemaande getuige voor het bewijs bezigt van hem een bijzondere motivering wordt verwacht waarom hij die verklaring bewijskracht toekent (zie *Kamerstukken II* 1913/14, 286, 3, p. 46). Volgens vaste jurisprudentie echter geldt het voorschrift van artikel 360 lid 1 Sv niet voor het gebruik van een verklaring door een getuige jonger dan zestien jaar afgelegd tegenover de politie, neergelegd in een ambtsedig proces-verbaal en noopt het bezigen van die verklaring voor het bewijs de rechter niet reeds tot het afleggen van verantwoording van het gebruik daarvan. Tegen deze achtergrond moet worden aanvaard dat de bij de Wet van 14 september 1995, *Stb.* 441 inzake vormverzuimen gehandhaafde doch niet nader toegelichte nietigheid die het vierde lid van artikel 360 Sv stelt op het verzuim de in het eerste lid bedoelde motivering te geven, 'onder omstandigheden' buiten toepassing kan blijven ten aanzien van de getuige bedoeld in artikel 216a lid 2 Sv.

Gelet op het vorenstaande en in aanmerking genomen dat in feitelijke aanleg de betrouwbaarheid van deze voor het bewijs gebezigde, tegenover de rechter-commissaris

afgelegde verklaring van [slachtoffer 1] niet gemotiveerd is betwist, is in het onderhavige geval voor nietigheid van de bestreden uitspraak wegens de enkele niet-naleving van het voorschrift van artikel 360 lid 1 Sv, onvoldoende aanleiding. Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1244

Zaaknummer: 13/01300

Wetsartikelen: 360 lid 1 Sv en 216a lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Noodweerexces en bewijsklacht voorwaardelijk opzet. De Hoge Raad herhaalt relevante overwegingen uit ECLI:NL:HR:2008:BC6794, NJ 2008/510. Het hof heeft zijn beslissing tot verwerping van het verweer toereikend gemotiveerd, mede in aanmerking genomen dat de overweging waarin wordt gesproken over ‘tot tweemaal in de aanval gaan’ niet onbegrijpelijk is in het licht van de inhoud van bewijsmiddel 9. Ook getuigt ’s hofs oordeel dat de kans dat X door het meermalen door verdachte met een koevoet hard op het hoofd slaan zou kunnen komen te overlijden niet van een onjuiste rechtsopvatting.

Het eerste middel klaagt over de verwerping door het Hof van het beroep op noodweerexces.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Indien door of namens de verdachte een beroep is gedaan op noodweerexces geldt wat betreft het door de rechter in te stellen onderzoek het volgende. Van verontschuldigbare overschrijding van de grenzen van noodzakelijke verdediging kan slechts sprake zijn indien:

- a. de verdachte de hem verweten gedraging heeft verricht in een situatie waarin, en op een tijdstip waarop, voor hem de noodzaak bestond tot verdediging van eigen of eens anders lijf, eerbaarheid of goed tegen een ogenblikkelijke, wederrechtelijke aanranding, maar daarbij als onmiddellijk gevolg van een hevige door die aanranding veroorzaakte gemoedsbeweging verder gaat dan geboden is, dan wel indien
- b. op het tijdstip van de aan de verdachte verweten gedraging de onder a bedoelde situatie weliswaar is beëindigd en derhalve de noodzaak tot verdediging niet meer bestaat, doch niettemin deze gedraging toch het onmiddellijk gevolg is van een hevige gemoedsbeweging veroorzaakt door de daaraan voorafgaande wederrechtelijke aanranding.

Voorts volgt uit het vereiste dat de gedraging het onmiddellijk gevolg moet zijn van een hevige gemoedsbeweging die is veroorzaakt door een wederrechtelijke aanranding, dat aannemelijk moet zijn dat de aldus veroorzaakte gemoedsbeweging van doorslaggevend belang is geweest

voor de gedraging, maar niet dat geheel uitgesloten is dat andere factoren mede hebben bijgedragen aan het ontstaan van die hevige gemoedsbeweging. Bij de beantwoording van de vraag of in een concreet geval van een 'dergelijk onmiddellijk gevolg' sprake is geweest, kan gewicht toekomen aan de mate waarin de grenzen van de noodzakelijke verdediging zijn overschreden, alsmede aan de aard en de intensiteit van de hevige gemoedsbeweging (vgl. HR 27 mei 2008, ECLI:NL:HR:2008:BC6794, NJ 2008/510).

Het hof heeft dit niet miskend en zijn beslissing toereikend gemotiveerd, mede in aanmerking genomen dat de overweging waarin wordt gesproken over 'tot tweemaal in de aanval gegaan' niet onbegrijpelijk is in het licht van de in bewijsmiddel 9 weergegeven verklaring. Het middel faalt.

Het tweede middel klaagt over de motivering van de bewezenverklaring wat betreft het opzet van de verdachte op de dood van [slachtoffer].

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft blijkens de gebezigde bewijsmiddelen en de nadere bewijsoverweging onder meer vastgesteld dat de verdachte meermalen met een koevoet hard op het hoofd van [slachtoffer] heeft geslagen. Dat het hof daaruit blijkens zijn overwegingen heeft afgeleid dat de kans dat [slachtoffer] door deze gedragingen zou kunnen komen te overlijden aanmerkelijk is en dat de verdachte die kans blijkens haar gedragingen kennelijk bewust heeft aanvaard zodat zij op zijn minst voorwaardelijk opzet op de dood van [slachtoffer] heeft gehad, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is evenmin onbegrijpelijk. Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

De conclusie van de A-G luidt als volgt. De laatste jaren is vast te stellen dat de Hoge Raad hoge eisen stelt aan de motivering van voorbedachte raad, waarbij de Hoge Raad wijst op de aanzienlijke strafverzwaring die de bewezenverklaring van voorbedachte raad met zich brengt. Met het oog op dat strafverzwarende gevolg moeten aan de vaststelling van de voor de voorbedachte raad vereiste gelegenheid tot nadenken bepaaldelijk eisen worden gesteld. Voor de zwaarste culpavariant, de roekeloosheid, geldt hetzelfde. Het aannemen van roekeloosheid leidt tot een verdubbeling van de maximumstraf. Met het oog op het strafverhogende effect van dit bestanddeel moeten daarom aan de vaststelling dat er sprake is van roekeloosheid ook bepaaldelijk eisen worden gesteld.

Voorts vraag ik de aandacht voor de rechtspraak over poging tot zware mishandeling. Ook aan een veroordeling voor poging tot zware mishandeling worden bepaaldelijk eisen gesteld. De Hoge Raad heeft met betrekking tot het opzet op het toebrengen van zwaar lichamelijk letsel geoordeeld dat een met zodanige kracht gegeven kopstoot dat het slachtoffer daardoor

onderuit is gegaan en een bloedende wond heeft bekommen die moest worden gehecht, nog onvoldoende grond vormt voor het oordeel dat verdachte zich willens en wetens heeft blootgesteld aan de aanmerkelijke kans dat het slachtoffer zwaar lichamelijk letsel zou bekommen. Hetzelfde geldt voor een kopstoot die met zodanige kracht is gegeven dat het slachtoffer daardoor achterover is gevallen en een bloedneus heeft opgelopen. Als al zware eisen worden gesteld aan het opzet bij een beschuldiging van poging tot zware mishandeling, zal dat toch in versterkte mate gelden voor poging tot doodslag. De gedragingen waarin een poging tot zware mishandeling respectievelijk poging tot doodslag kunnen bestaan, zullen naar mijn inschatting elkaar vaak niet zoveel ontlopen. In beide gevallen zal het gaan om het (voorwaardelijk) opzettelijk aanwenden van een zekere ernstige mate van lichamelijk geweld, waardoor een (aanmerkelijke) kans op zwaar lichamelijk letsel respectievelijk het overlijden van de ander in het leven wordt geroepen. Ik wijs er in dit verband op dat de maximumstraf in geval van een veroordeling voor poging tot doodslag bijna twee keer zo hoog is als de maximumstraf die is gesteld op poging tot zware mishandeling. Daarom is er naar mijn oordeel alle reden om bepaaldelijk eisen te stellen aan het voorwaardelijk opzet bij poging tot doodslag. De motivering van het hof van het bewijs van het voorwaardelijk opzet op levensberoving schiet daarin naar mijn oordeel tekort. Het middel slaagt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1234

Zaaknummer: 13/04014

Wetsartikelen: 45 Sr, 41 lid 2 Sr en 287 Sr

RECHTSPRAAK

Frequente recidive als bedoeld in LOVS-oriëntatiepunten. Het hof, dat samen met de raadsman van oordeel was dat van eerder bedoelde ‘frequente recidive’ geen sprake was, heeft de strafoplegging toereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt dat de strafoplegging in het licht van hetgeen ter terechtzitting in hoger beroep is aangevoerd ontoereikend is gemotiveerd.

De relevante inhoud van de LOVS-oriëntatiepunten voor straftoemeting is weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.6.

De vorenbedoelde oriëntatiepunten zijn geen recht in de zin van artikel 79 Wet RO reeds omdat de bedoelde oriëntatiepunten niet afkomstig zijn van een instantie die de bevoegdheid heeft rechters te binden wat betreft het gebruik dat zij maken van de hun door de wetgever gelaten ruimte (HR 29 maart 2011, ECLI:NL:HR:2011:BP2745, NJ 2011/410).

Kennelijk heeft het hof bij de oplegging van de straf rekening gehouden met genoemde LOVS-oriëntatiepunten voor straftoemeting. Naar aanleiding van het door de raadsman aangevoerde, te weten dat in dit geval niet sprake is van wat in de oriëntatiepunten voor straftoemeting wordt aangeduid als ‘frequente recidive’, heeft het hof onder meer overwogen dat ‘uit het enkele feit dat tussen de voorliggende zaak en de laatste zaak voor deze zaak sprake is van een zeker tijdsverloop niet volgt dat verdachte volgens de oriëntatiepunten voor straftoemeting thans weer als first offender zou moeten worden aangemerkt’ en voorts overwogen dat de verdachte zich in het verleden meermalen schuldig heeft gemaakt aan winkeldiefstallen. Aldus heeft het hof, dat kennelijk met de raadsman van oordeel was dat van eerder bedoelde ‘frequente recidive’ geen sprake was, de strafoplegging toereikend gemotiveerd.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

De conclusie A-G luidt als volgt. Op hetgeen in de geciteerde passage helemaal bovenaan is vermeld (zie punt 3.3. in de uitspraak op rechtspraak.nl), te weten de definitie van ‘frequente recidive’, spitste hetgeen door de raadsman is aangevoerd zich toe. Volgens hem zou, als ik

vertaal, de verdachte niet in de derde kolom – die van de frequente recidivisten – ‘thuishoren’ maar, als ‘gewone recidivist’, volgens de tweede kolom bestraft moeten worden. De daarbij behorende straf is een geldboete van € 200 en een week gevangenisstraf voorwaardelijk. De respons van het hof hierop is onbegrijpelijk. Die houdt namelijk in dat de verdachte gelet op zijn eerdere veroordelingen niet in de eerste kolom, die voor ‘first offenders’, valt. Maar dát was door de raadsman niet betoogd en zodoende hangt dat antwoord van het hof op het gevoerde strafmaatverweer in de lucht.

Aldus heeft het hof naar het mij voorkomt niet in het bijzonder redenen opgegeven die tot afwijking van het door de raadsman ingenomen uitdrukkelijk onderbouwd standpunt hebben geleid. Hetgeen het hof overigens met betrekking tot de strafoplegging heeft overwogen biedt evenmin aanknopingspunten om daaruit de redenen voor het te boven gaan van de uit de oriëntatiepunten voortvloeiende straf te destilleren, aangezien daarin slechts herhaald wordt dat sprake is van recidive – hetgeen nu juist op de aangevoerde wijze gedifferentieerd in de oriëntatiepunten is verwerkt. Het middel slaagt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1236

Zaaknummer: 13/02486

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Strafbare voorbereidingshandelingen. Zedendelinquent heeft strafbare voorbereidingshandelingen getroffen jegens een fictief meisje van 10 jaar. Dat het een fictief slachtoffer is, staat aan de bewezenverklaring van de strafbare voorbereiding van die misdrijven niet in de weg.

De middelen klagen dat 's hofs bewezenverklaring, gelet op hetgeen namens de verdachte is aangevoerd, ontoereikend is gemotiveerd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Artikel 46 lid 1 Sr luidt:

‘Voorbereiding van een misdrijf waarop naar de wettelijke omschrijving een gevangenisstraf van acht jaren of meer is gesteld is strafbaar, wanneer de dader opzettelijk voorwerpen, stoffen, informatiedragers, ruimten of vervoermiddelen bestemd tot het begaan van dat misdrijf verwerft, vervaardigt, invoert, doorvoert, uitvoert of voorhanden heeft.’

De middelen berusten op de stelling dat de ten laste gelegde feiten niet bewezen verklaard kunnen worden omdat de misdrijven ter voorbereiding waarvan de ten laste gelegde handelingen plaatsvonden, niet konden worden voltooid. De persoon jegens wie die voorgenomen misdrijven zouden worden begaan, bleek immers een fictief 10-jarig meisje.

De middelen stellen daarmee echter aan de strafbaarheid van de voorbereiding van een misdrijf een eis die de wet niet kent en die ook niet bij het karakter van strafbare voorbereiding past. Voldoende is dat uit de bewijsvoering kan worden afgeleid dat de bewezen verklaarde gedragingen strekten ter voorbereiding van feiten als in de bewezenverklaring bedoeld en dat het opzet van de verdachte op het begaan daarvan was gericht. Gelet daarop, alsmede gelet op hetgeen het hof blijkens de in 2.2.2 weergegeven bewijsoverwegingen heeft vastgesteld, is de bewezenverklaring, ook in het licht van hetgeen namens de verdachte ter terechtzitting in hoger beroep is aangevoerd, toereikend gemotiveerd. De middelen zijn tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1233

Zaaknummer: 13/01095

Wetsartikelen: 46 Sr

RECHTSPRAAK

Het Openbaar Ministerie niet ontvankelijk in vervolging wegens overlijden verdachte.

Blijkens een aan de Hoge Raad overgelegd, door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Amsterdam gewaarmerkt afschrift van een akte van de burgerlijke stand van die gemeente is de verdachte op 15 juni 2013 aldaar overleden. Daarom is volgens artikel 69 Sr in deze zaak het recht tot strafvordering vervallen. Dat brengt mee dat de officier van justitie alsnog niet-ontvankelijk dient te worden verklaard in de vervolging.

De Hoge Raad voegt hieraan met het oog op de vordering van de benadeelde partij het volgende toe.

Artikel 361 lid 2 Sv luidt:

‘De benadeelde partij zal alleen ontvankelijk zijn in haar vordering indien:

- a. de verdachte enige straf of maatregel wordt opgelegd, dan wel in geval van toepassing van artikel 9a van het Wetboek van Strafrecht en
- b. aan haar rechtstreeks schade is toegebracht door het bewezen verklaarde feit of door een strafbaar feit, waarvan in de dagvaarding is meegedeeld dat het door de verdachte is erkend en ter kennis van de rechtbank wordt gebracht, en waarmee door de rechtbank bij de strafoplegging rekening is gehouden.’

Ingevolge artikel 361 lid 2 aanhef en onder a Sv is de benadeelde partij alleen ontvankelijk in haar vordering indien de verdachte enige straf of maatregel wordt opgelegd dan wel artikel 9a Sr wordt toegepast. Hieruit volgt dat in geval van een uit artikel 69 Sr voortvloeiende niet-ontvankelijkverklaring van de officier van justitie in de vervolging, de benadeelde partij van rechtswege niet-ontvankelijk is in haar vordering tot vergoeding van de in artikel 361 lid 2 aanhef en onder b Sv bedoelde schade, voor zover een eerdere beslissing daarover nog niet onherroepelijk is geworden.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het Gerechtshof Amsterdam, nevenzittingsplaats

Arnhem, en de uitspraak van de Rechtbank Amsterdam en verklaart de officier van justitie alsnog niet-ontvankelijk in de vervolging.

Datum uitspraak:

Zaaknummer: